

Kotivaste omma emmandale, mitte kui va
egga märga neile andu.

Agga ni pea kui Namo olli õrrasidtnud,
hallastas omneti temma emmand nende
peale, ja wottis neid omma maiasse, ning
andis omma mehhe riettest neile püksa ja
üllekonnasi; seist wannad räbbalad ollid ag-
ga nende ümber. Kas se emmand sedda
armo, kiuste párrast omma issanda was-
to, neile teggi, woi kas ta süddamest nende
peale hallastas, sedda ei tea ükski muud,
kui Jummal ja temma isse; seist innimen-
ne isse tunneb omma süddame nouud ni
sammo hästi árra, kui Jummal, ja sepá-
rast saab ükskord furja innimesse ennese
süddame tunnistus temma keigefibbedam
pinaja ollema.

Namo ei kannud muud karva riet kui
lollast, ja need ollid keik ühte wiisi tehtud,
musta vodri ja musta fraega. Eest ta
ikka fartiis, et ta wennad ükskord piddid
sullemas, ja tahtis se läbbi nendest kohhe
seistwiisi vlla; agga sesammas assi kossus

biete temma villetsust. Eest kui nad nen-
da, Namo viitega väljaehhitatud, parra-
jaste emmandaga jutto aiasid, tulli Nams
tee peált tagasti watama, kas ta wennad
veel sinnas piddid ollema — — emmand
sai neid agga feldri, wina watide tahha
árrapeita.

Kul Namo keik kohhad läbbi nusutas,
vimmesti ta feldri ei oskand minna. Siiski
wottis ta feldri wotme eest árra, seist se
ollit ette unnustud, ja pistis sedda omma
kallitsesse, ning satis omma selli, waikfeld
keik sinnna läbbi otsima, et ta neid leiaks
ja kõrvale sadals; ja sesinnane luggu pid-
das tedda nelli páma kvddo; seist ta ei
söitnud mitte enne árra, funni sesinnane
temma sobber keik sinnna olli läbbi otsinud.

Jggamees wob sedda tuska arivata,
mis sel emandal nende waeste feldriliste
párrast olli. Ni pea, kui siis Namo agga
árra olli söitnud, laskis ta kohhe jelle feldri
ukse lahti wotta. Agga, mis nad leidjid
— mollemad ollid juunud.